

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce:

V. L.

státní příslušnost Ukrajina

bytem T. S. 1, D., L. o., U.

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Procházkou

sídlem Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8

proti

žalovaným:

1) Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,

sídlem U Šestého 1017, 272 03 Kladno 3 - Dubí

2) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Určuje se, že provedení eskorty žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců na česko-slovenské hranice dne 8. 12. 2016 žalovanou 2) b y l o n e z á k o n n ý m z á s a h e m .**
- II. Ve zbývajících částech žaloba z a m í t á .**
- III. Žalovaná 2) j e p o v i n n a zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.171 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Procházky, advokáta.**

IV. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) n e m á žádný z účastníků p r á v o na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1 Žalobce se žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) adresovanou Krajskému soudu v Praze ve znění doplnění žaloby domáhá, aby soud určil, že realizací správního vyhoštění, tj. žádostí žalované 1) o uskutečnění eskorty žalobce a obstarání potřebných náležitostí eskorty [vydáním žádosti na zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území Evropské unie, která je ve spisovém materiálu žalované 1) vedena pod č. j. KRPS-255359-47/ČJ-2016-010023-ZZC, „Příkazu k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců“, který je ve spisovém materiálu žalované 1) veden pod č. j. KRPS-255359-51/ČJ-2016-010023-ZZC, „Zmocněním k převzetí osoby ze zajištění v zařízení“, vedeného ve spisovém materiálu žalované 1 pod č. j. KRPS-255359-52/ČJ-2016-010023-ZZC a přípisu „Provedení eskorty – dožádání“, vedeného ve spisovém materiálu žalované 1) pod č. j. KRPS-255359-53/ČJ-2016-010023-ZZC) a provedením eskorty žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců na česko-slovenské hranice dne 8. 12. 2016 žalovanou 2), došlo k nezákonnému zásahu.

II. Obsah žaloby a doplnění žaloby

- 2 Žalobce uvádí, že byl zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnutím žalované 1) ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPS-255359-22/ČJ-2016-010023-ZZC. Doba zajištění byla stanovena na 90 dní. Zajištění bylo následně ukončeno podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Po nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2016, sp. zn. 42 Az 37/2016, jímž byla zamítnuta žalobcova žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, byl žalobce opětovně zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) a písm. e) zákona o pobytu cizinců rozhodnutím žalované 1) ze dne 11. 11. 2016, č. j. KRPS-255359-44/ČJ-2016-010023-ZZC. Doba zajištění byla opětovně stanovena na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce dne 22. 11. 2016 včasnou kasační stížnost, o níž je vedeno řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Azs 275/2016. Dne 8. 12. 2016 žalovaná 2) realizovala na pokyn žalované 1) vyhoštění žalobce, v 9:30 jej na hraničním přechodu Starý Hrozenkov-Drietoma žalovaná 2) předala Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru – Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, jímž byl následně eskortován na Ukrajinu. Pokyn žalované 1) k předání žalobce spolupracující slovenské policejní složce, společně se samotnou realizací předání žalobce žalovanou 2) ze zařízení pro zajištění cizinců slovenské policii na česko-slovenské státní hranici, představuje nezákonný zásah.
- 3 Žalobce podotýká, že následkem žádosti o mezinárodní ochranu je přinejmenším dočasná sistace realizace správního vyhoštění žadatele o mezinárodní ochranu, přestože již bylo

rozhodnuto

o jeho správním vyhoštění a uplynula doba k vycestování. V této souvislosti žalobce cituje § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a § 32 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Jelikož v případě žalobce bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo v průběhu soudního řízení

o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany vykonatelné. Vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění zůstala sistována i po právní moci rozsudku krajského soudu, protože žalobce podal včasnou kasační stížnost. Podle § 32 odst. 5 zákona o azylu totiž podání kasační stížnosti má odkladný účinek, mělo-li jej podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Pokud tedy žalovaná 1) rozhodla o provedení správního vyhoštění

a žalovaná 2) jej realizovala v době, kdy byla vykonatelnost rozhodnutí odložena, došlo k zásahu do práv žalobce, neboť realizace vyhoštění nebyla právně přípustná.

- 4 K otázce pasivní legitimace žalobce uvádí, že žalovaná 1) je v řízení pasivně legitimována s ohledem na to, že žalobce byl před realizací správního vyhoštění omezen na osobní svobodě na základě rozhodnutí žalované 1) o zajištění. Jednání žalované 1) (její žádost dalším příslušným policejním složkám) podnítilo realizaci správního vyhoštění. Žalovaná 1) tak měla na nezákonném zásahu klíčový podíl. Ve vztahu k žalované 2) žalobce cituje § 163 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dle něhož žalovaná 2) provádí eskortní činnost v souvislosti

s vyhošťováním cizinců. Právě žalovaná 2) realizovala nezákonnou eskortu žalobce na státní hranici. Ačkoliv žalovaná 2) nezákonný zásah vůči žalobci „pouze“ realizovala, nemůže se jakkoli vyvinut ze své odpovědnosti. Podle § 163 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaná 2) kontroluje činnost žalované 1) a nelze proto připustit, aby prováděla svou pravomoc bez prověření základní zákonnosti svého počínání a bezbřeze spoléhala na informace poskytnuté podřízeným správním orgánem, a to především v tak zásadních otázkách, jako je přemístění cizince z území České republiky do země, v níž mu dle tvrzení cizince hrozí závažná újma. Nezákonný zásah žalované 1) a žalované 2) představuje porušení mezinárodních závazků České republiky, konkrétně čl. 32 odst. 1 a 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Vyhoštěním žalobce, jenž byl osobou, která se nacházela v době vyhoštění na území České republiky legálně a její legální pobyt byl odvozen z její žádosti o přiznání mezinárodní ochrany, došlo k zásadnímu porušení vnitrostátních i mezinárodních předpisů a nelze uvažovat o vyvinění žalované 2), neboť mj. právě žalovaná 2) je správním orgánem, který má bdít nad dodržováním mezinárodních závazků České republiky v oblasti ochrany uprchlíků.

- 5 K výzvě soudu žalobce dne 20. 3. 2017 upřesnil formu nezákonného zásahu žalované 1) tak, že žalovaná 1) se na nezákonném zásahu podílela tím způsobem, že požádala žalovanou 2) o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, a to: „*Žádostí na zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území Evropské unie*“, která je ve spisovém materiálu žalované 1) vedena pod č. j. KRPS-255359-47/ČJ-2016-010023-ZZC, již požádala předčasně, a tudíž nezákonně, žalovanou 2) o zajištění náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění podle ustanovení

§ 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, vydáním „*Příkazu k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců*“, který je ve spisovém materiálu žalované 1) veden pod č. j.

KRPS-255359-51/ČJ-2016-010023-ZZC, jímž bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců za nezákonným účelem, tj. eskortou na Ukrajinu v rozporu s tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nebylo vykonatelné, dále „*Zmocněním k převzetí osoby ze zajištění v zařízení*“, což je listina, která je vedena ve spisovém materiálu žalované 1) pod č. j. KRPS-255359-52/ČJ-2016-010023-ZZC, čímž žalovaná 1) nezákonně zmocnila žalovanou 2) k převzetí žalobce a v poslední řadě vydáním přípisu „*Provedení eskorty – dožádání*“, vedeným ve spisovém materiálu žalované 1) pod č. j. KRPS-255359-53/ČJ-2016-010023-ZZC, jímž žalovaná nezákonně požádala žalovanou 2) o provedení eskorty žalobce.

III. Vyjádření žalovaných

- 6 Žalovaná 1) navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření popisuje skutkové okolnosti, které předcházely vydání rozhodnutí ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPS-255359-22/ČJ-2016-010023-ZZC, o zajištění cizince za účelem realizace předchozího správního vyhoštění do Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Žalované 1) bylo dne 26. 7. 2016 doručeno „prohlášení o dobrovolném návratu“ dle § 123a zákona o pobytu cizinců a poté žalovaná 1) rozhodla o ukončení zajištění cizince podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a žalobce byl předán do kompetence Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „OAMP“). Dne 10. 11. 2016 zaslal OAMP žalované 1) informaci o tom, že dne 8. 11. 2016 nabytí právní moci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2016, sp. zn. 42 Az 37/2016, a žalobce tak již není žadatelem o mezinárodní ochranu. Na základě tohoto sdělení žalovaná 1) opětovně vydala dne 11. 11. 2016 rozhodnutí o zajištění, kterým žalobce zajistila na 90 dnů od omezení osobní svobody. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba a následně kasační stížnost, která byla zamítnuta. Poté, co žalovaná 2) žalobci zaslala dne 1. 12. 2016 náhradní cestovní doklad, žalovaná 1) zaslala žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území Evropské unie (č. j. KRPS-255359-47/ČJ-2016-010023-ZZC). Dne 5. 12. 2016 zaslala žalovaná 2) sdělení o zajištění policejního průvozu přes území Slovenské republiky a předání žalobce s náhradním cestovním dokladem na hraničním přechodu Starý Hrozenkov - Drietoma. Dne 5. 12. 2016 byl vydán příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců (č. j. KRPS-255359-51/ČJ-2016-010023-ZZC), zmocnění k převzetí osoby ze zajištění v zařízení (č. j. KRPS-255359-52/ČJ-2016-010023-ZZC) a provedení eskorty - dožádání (č. j. KRPS-255359-53/ČJ-2016-010023-ZZC), což jsou dokumenty opravňující policisty žalované 2) (v tomto případě policisty služebně zařazené v Zařízení pro zajištění cizinců Balková) k realizaci správního vyhoštění a předání osoby na hraničním přechodu na základě čl. 4 odst. 1 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky, o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích, vyhlášené ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 1/2004. Dne 8. 12. 2016 byl žalobce na základě pokynů žalované 1) předán na výše uvedeném hraničním přechodu. K námitce, že následkem žádosti o mezinárodní ochranu je dočasná sistance realizace správního vyhoštění žadatele o mezinárodní ochranu, uvádí, že žalobce vytrhává z kontextu různá ustanovení jak zákona o azylu, tak zákona o pobytu cizinců. Nabytím právní moci rozhodnutí krajského soudu o žalobě, která měla odkladný účinek, cizinec v případě zamítavého rozhodnutí ztrácí postavení žadatele o

udělení mezinárodní ochrany a musí si případný další pobyt pro účely řízení o kasační stížnosti zařídit podle § 78d zákona o azylu, tj. požádat o strpění na území, což žalobce neučinil. Žalovaná 1) si není vědoma porušení zákona a nezákonného zásahu do práv žalobce. Pokud by soud nezákonný zásah shledal, žalovaná 1) podotýká, že vycházela ze sdělení odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) jako věcně příslušného správního orgánu ve věcech posuzování mezinárodní ochrany. Žádná z žalovaných nevede řízení o udělení mezinárodní ochrany a nemá k dispozici správní spis, proto jim nezbývá než vyčkat na vyjádření OAMP. V posuzovaném případě OAMP dne 10. 11. 2017 sdělil žalovaným, že žalobce od 8. 11. 2016 není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.

- 7 Žalovaná 2) rovněž navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření taktéž rekapituluje dříve vydaná správní a soudní rozhodnutí týkající se žalobce. Realizace správního vyhoštění byla provedena na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, žalobce byl řádně poučen v rodném jazyce. Žalobce i přes to, že byl o realizaci správního vyhoštění informován, nevyvinul žádnou procesní aktivitu, aby správnímu orgánu sdělil, že dne 22. 11. 2016 podal kasační stížnost proti rozsudku, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Tuto skutečnost nemohl správní orgán zjistit ani z dostupných informačních systémů, v nichž tato informace nebyla uvedena.

IV. Obsah správních spisů

- 8 Z obsahu předložených správních spisů soud ověřil, že žalobci bylo rozhodnutím žalované 1) ze dne 14. 12. 2014, č. j. KRPS-183119/ČJ-2014-010023, uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci uložit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPS-255359-22/ČJ-2016-010023-ZZC, byl žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c), a e) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 28. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. OAMP rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016, č. j. OAM-93/LE-LE05-LE05-PS-2016, dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dobu zajištění stanovil dle § 46a odst. 5 tohoto zákona do 15. 11. 2016. Dne 1. 8. 2016, č. j. KRPS-255359-10/ČJ-2016-010023-ZZC, ukončil žalovaný zajištění žalobce dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu rozhodnutí Ministerstva vnitra o zajištění dle § 46a zákona o azylu. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2016, sp. zn. 42 Az 37/2016, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany. Písemností Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2016 byl žalovaný 1) vyrozuměn o rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem a zároveň o tom, že ode dne 8. 11. 2016, kdy tento rozsudek nabyl právní moci, žalobce není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, a proto zanikla i účinnost rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho zajištění dle § 46a zákona o azylu.

V. Posouzení žaloby

- 9 Krajský soud v Praze nejprve uvádí, že podle § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že k řízení je místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí

v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle žaloby se na tvrzeném zásahu podílela jak žalovaná 1) se sídlem v Středočeském kraji, tak žalovaná 2) se sídlem v Praze. Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, přiměřeně použitelný na základě § 64 s. ř. s., obsahuje v § 11 odst. 2 pravidlo, podle něhož, je-li místně příslušných několik soudů, může se řízení konat u kteréhokoli z nich. To znamená, že v posuzovaném případě postačovalo podat správní žalobu i jen u jednoho z příslušných soudů, a to dle volby žalobce.

- 10 Podaná žaloba je žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., ze kterého výslovně plyne, že *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
- 11 Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná, přistoupil soud k posouzení její důvodnosti, a to podle definičních znaků uvedené žaloby tak, jak je vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Podle citovaného rozsudku *„je ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž "zásah" v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování "zásahu" (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný.
- 12 Jelikož se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, je třeba předně připomenout, že podle ustanovení § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
- 13 Soud se nejprve zabýval částí tvrzeného zásahu spočívající v provedení eskorty žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců na česko-slovenské hranice dne 8. 12. 2016 žalovanou 2).
- 14 Podle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že *„Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, (...) jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přiznává-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.“*

- 15 Podle § 32 zákona o azylu má podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva „*odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 a žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e).* Podle § 32 odst. 5 téhož předpisu pak platí, že „*[p]odání kasační stížnosti má odkladný účinek, mělo-li jej podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*“
- 16 Mezi účastníky není v dané věci sporné, že žaloba žalobce měla odkladný účinek a stejně tak není sporu o tom, že proti výše označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem byla podána kasační stížnost.
- 17 V případě podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tedy nastává odkladný účinek *ex lege*.
V důsledku odkladného účinku dochází k pozastavení účinků napadeného rozhodnutí do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí tedy sice formálně zůstává pravomocným a vykonatelným, právní účinky z toho plynoucí jsou však pozastaveny (uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá nebo omezená oprávnění zůstávají zachována).
- 18 Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2016, č. j. 42 Az 37/2016 – 31, jímž tento soud rozhodl o žalobě žalobce proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, byla dne 22. 11. 2016 podána kasační stížnost, a z tohoto rozsudku neplyne, že by se jednalo o situaci, kdy žaloba nemá odkladný účinek. Soud v této souvislosti podotýká, že informací o zahájení řízení o kasační stížnosti lze zjistit ihned po jejím podání ve veřejně přístupném informačním systému Nejvyššího správního soudu (na adrese www.nssoud.cz), případně dotazem k tomuto soudu. Nelze proto souhlasit s tvrzením žalované 2), že nemohla v dostupných informačních systémech zjistit, že proti rozsudku krajského soudu byla podána kasační stížnost. Není rozhodující, zda žalobce správnímu orgánu sdělil (či mohl sdělit) informaci o podání kasační stížnosti či nikoli. Dne 8. 12. 2016, kdy došlo k realizaci správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců, nebylo možné realizovat uložené správní vyhoštění, neboť k tomuto datu byly pozastaveny účinky tohoto rozhodnutí s ohledem na podanou kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
- 19 Odkazuje-li v této souvislosti žalovaná 1) na povinnost cizince si pro další případný pobyt pro účely řízení o kasační stížnosti požádat o strpění na území dle § 78d zákona o azylu (žalovaná zjevně měla na mysli § 78b citovaného zákona, pozn. Krajského soudu v Praze), což žalobce v projednávané věci podle žalované neučinil, je k tomu třeba předně poznamenat, že předmětem řízení v dané věci není zkoumání pobytového titulu žalobce dle zákona o azylu v době vyhoštění, ale zákonnost postupu žalovaných správních orgánů v případě samotné realizace takového vyhoštění. V dané věci tedy nemůže být stěžejní posouzení toho, v jakém postavení dle zákona o azylu se žalobce nacházel, ale právě toho, zda byly splněny podmínky pro realizaci jeho vyhoštění v souladu s výše citovaným § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu pak nezbyvá, než setrvat na výše již uvedeném, tedy že kasační stížnosti žalobce

proti rozhodnutí krajského soudu ve věci mezinárodní ochrany ze zákona příslušel odkladný účinek, čímž se žalobce opětovně v důsledku podání tohoto opravného prostředku k Nejvyššímu správnímu soudu dostal v intencích § 73 odst. 3 s. ř. s. do režimu § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a jeho správní vyhoštění tak nebylo možno po dobu řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu vykonat. V neposlední řadě pak aplikace žalovanou zmiňovaného ustanovení § 78b zákona o azylu v dané věci nepřicházela do úvahy i proto, že žalobce byl v době vyhoštění zajištěn, v důsledku čehož žádný pobytový titul na území ČR nepotřeboval [podle § 18 písm. d) bodu 2 zákona o pobytu cizinců cizinec může pobývat na území přechodně bez víza mimo jiné právě tehdy, je-li umístěn v zařízení pro zajištění cizinců]. Tím spíše mu pak nelze klást k tíži, že si nepožádal o strpění na území po dobu řízení o kasační stížnosti.

20 S ohledem na to tedy je nutno uzavřít, že postup žalované 2) byl nezákonný, čímž byla naplněna 3. ze shora uvedených judikaturou vymezených podmínek důvodnosti žaloby. Ve vztahu k zbývajícím podmínkám (definčním znakům nezákonného zásahu) soud uvádí, že i tyto jsou, pokud jde o posuzovaný zásah, naplněny. Provedením eskorty nepochybně došlo k přímému zásahu do práv žalobce (1. podmínka) zásahem, který není rozhodnutím

(4. podmínka), a který nepochybně byl zaměřen přímo proti žalobci (5. podmínka). Vzhledem k tomu, že byly ve vztahu k postupu žalované 2) naplněny shora uvedené definiční znaky, soud určil, že provedení eskorty žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců na česko-slovenské hranice dne 8. 12. 2016 žalovanou 2) bylo nezákonným zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).

21 Dále se pak soud zabýval zbýající částí tvrzeného zásahu spočívající v úkonech žalované 1). Zatímco provedením eskorty žalobce nepochybně došlo k přímému zásahu do jeho práv, v případě úkonů žalované 1) tomu tak podle soudu není. Dílčí úkony žalované 1) sice směřovaly k přípravě správního vyhoštění (tj. žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území Evropské unie, příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců, zmocnění

k převzetí osoby ze zajištění v zařízení a dožádání), ze své povahy však samy nepředstavují v souvislosti s vyhoštěním žalobce přímý zásah do jeho práv. Jedná se toliko o přípravné úkony směřující k realizaci správního vyhoštění, jimiž žalobce nebyl v souvislosti s uskutečněním vyhoštění přímo zkrácen. Jinak řečeno, jsou pouze dílčími úkony, které žalovanou 2) nijak nezavazují k realizaci eskorty (tedy k provedení samotného vyhoštění). Ostatně sám žalobce v žalobě uvádí, že bylo na žalované 2), aby podmínky pro realizaci vyhoštění sama ověřila. Z hlediska účinné právní úpravy nesvědčí žalované 1) postavení orgánu, který by jako jediný posuzoval a (ve vztahu k ostatním orgánům) závazně určoval, zda jsou splněny podmínky pro realizaci vyhoštění či nikoliv.

22 Výše uvedeném výkladu pak svědčí i definice vyhoštění plynoucí z čl. 3 návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí), podle něhož je vyhoštěním až samotné fyzické dopravení osoby mimo území dotyčného státu, přičemž i odklad vyhoštění dle této směrnice se vztahuje až k samotnému

fyzickému dopravení osoby mimo území státu, nikoli úkonům přípravným (viz čl. 9 citované směrnice).

- 23 S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že ve vztahu k výše specifikovaným úkonům žalované 1) není v dané věci splněna podmínka bezprostředního zkrácení žalobce na jeho právech, a proto soud postupem podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu ve zbývající části zamítl.

VI. Náklady řízení

- 24 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. V části žaloby týkající se zásahu žalované 1) žalobce nebyl úspěšný, úspěšné žalované však v daném řízení nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti. Proto soud ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. S částí žaloby vůči žalované 2) žalobce byl úspěšný, proto má tato žalovaná povinnost nahradit žalobci náklady řízení, a to v rozsahu jedné poloviny (s ohledem na úspěch žalobce pouze ve vztahu k jednomu ze žalovaných). Náklady řízení žalobce v celkové výši 12.342 Kč v dané věci spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně jeho zástupce, jež je tvořena odměnou za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč [příprava a převzetí věci, podání žaloby a doplnění žaloby k výzvě soudu dle § 9 odst. 4 písm. a) a d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a dále paušální částkou jako náhradou hotových výdajů 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, to vše (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšeno o 21% DPH ve výši 2.142 Kč. Částka, kterou je žalovaná 2) povinna žalobci nahradit, tedy s ohledem na výše uvedené činí 6.171 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopad 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
B. K.